

חיילי החברה קדישא הצבאית מוציאים גווייה חרוכה עטופה בסדין מתוך האוטובוס

עצמות מפויחות, קווצות-שיער, לסתות, עשרות אצבעות בודדות, עשרות זרועות ורגליים. שק אחר שק, משאית אחר משאית. כדי לבצע את המשימה הקדושה-ארורה, מלאכת מילוי השקים, היה צורך לנבור בתוך גל של מכיתות-מתכת שחורות מפיח, סיבים בוערים, חלקי-מנוע זעירים ושאריות מפוחמות של תחמושת וחומרי-חבלה. החבלנים עבדו שם שכם אל שכם עם אנשי הרבנות הצבאית והחברה-קדישא. הכל היה שחור, מפויח, שרוף, מרוסק למיליוני שבבים זעירים. הכל, מלבד החבלים שבהם נכבלו הגברים שבין בני-הערובה למושביהם. החבלים נותרו תלויים במקומם, שלמים. האש הנוראה, אשר כילתה את האוטובוס כליל, לא יכלה להם.

הם היו בפיניק, יש כאן שאריות של מזון! קרא בכאב חבלן-המיטרה, שנבר בתוך שרידי האוטובוס כשמיטפת מכה את פניו, וכפפות-גומי משוכות על ידיו. "אלה לא שאריות של מזון, זאת רגל של ילד", השיב לו קצין הרבנות הצבאית שעסק, כמו החבלן עצמו, בחיפושם בתוך השילדה המפויחת של האוטובוס. החבלן נותר ממקומו בבעתה, קפץ מתוך האר טובוס, רץ הצידה לעבר השיחים, הקיא ופרץ בבכי. קשה היה שלא להיתפס לתחושת הזוועה. שרידי גוויות ליד כלי-אוכל. גולגולת חשופה ליד פיסה של שימלת-ילדה אדומה, או שמא צבועה אדום. שקינילון מאורכים מולאו בזה אחר זה, והרי עמסו על משאית צבאית. כל שק כזה הכיל חלקי-גוף, שיברי

נער

הרב הצבאי הראשי, האלוף גד נבון, שהשתתף בחיפושים, בוחן נעל של אשה, כדי לנסות להתאימה לגווייה, על-מנת להקל על מלאכת הזיהוי.

להודות אחר-כך כי, הרבנים האלה עשו ממש עבודה קדושה. כשם שהחבלנים לא רצו להשאיר ולו שריד אחד של חומר נפץ, לא הסכימו אנשי הרבנות הצבאית להשאיר אף חלקיק של גווייה שלא יובא לקבר ישראל. עבודת החיפושים נמשכה שעות ארוכות.

בין מתכת לגווייה ידי חבלן-מיטרה ליד ידי איש החברה-קדישא הצבאית, כשהן ננברות בתוך שרידי האוטובוס, זה מחפש שרידי חומר-נפץ וזה מחפש שרידי אדם. החבלנים לא יכלו שלא